

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1852-12-12)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1852-12-12)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 32. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000010.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Rom, d. 12te Dec. 1852.

Min kiære Fader!

Meget imod min Villie er der hengaaet eller henilet en Tid af 6 Uger, siden jeg sidst skrev til Hiemmet; men Skylden er egentlig ikke min alene. I henved 3 Uger har jeg daglig besøgt Café greco, for at spørge efter Breve fra Danmark, og først for tre Dage siden fik jeg endelig det længe ventede og, efter saa lang en Taushed, dobbelt kiærkomne Budskab: at der laae en Epistel til mig i Brevkassen. Havde jeg tænkt, at den vilde ladet mig vente saalænge, skulde jeg vel have skrevet før. Imidlertid takker jeg nu baade dig og min kiære Moder ret meget, og beder kun, at I en anden Gang ikke lade saa lang en Tid hengaae uden at give mig nogen Underretning om Eder selv og Tilstanden hiemme; jeg behøver virkelig den Opmuntring, som Eders kiærlige Breve give mig, da mit Humeur ikke altid er det bedste, og jeg til sine Tider i høi Grad længes efter mit Hiem og mine Venner.

Denne Følelse af Længsel er imidlertid ikke nogen sygelig Hiemvee; den er snarere en sund og klar Bevidsthed om, s. 33at jeg ikke har noget meer at giøre i fremmede Lande, at min Aand har modtaget saa meget Indhold udefra, som den efter sin særegne Beskaffenhed, sit Omfang og sine Kræfter kan bruge, at den er mæt af det Fremmede, ligesom Kalken mættes af Vædske, og forlanger at anvendes ligesom denne til et enkelt Øiemed, til at mure en enkelt Bygning op. Jeg har ofte hernede i Italien den ubehagelige Følelse af — hvorledes skal jeg udtrykke mig — at jeg ligesom bliver borte for mig selv, ikke kan finde mig selv igjen imellem de fremmede Omgivelser; det forekommer mig undertiden, som om jeg egentlig slet ikke var her, men sad hiemme i min Stue i Skindergaden og drømte om Rom, og saae i Drømme disse Paladser og Ruiner igjen — men svagere, blegere, som Billederne vise sig for den Sovende. Naar jeg da besinder mig eller vaagner, hvad man vil kalde det, bliver jeg ofte ilde tilmode og betages af en stærk Længsel efter Danmark og — mig selv. Dog er jeg til andre Tider ikke utilfreds med disse Erfaringer; thi de vise mig, hvad jeg da forresten vel følte noget af før, at jeg nu, langt mere end for 5 Aar siden, har et »Jeg«, som jeg her undertiden ligesom maa søge efter, at min Aand har en langt mere personlig Tilværelse nu end dengang, om endog af indskrænket Omfang. Den føler sig selv til sine Tider stærkt nok og skyder meget af det Fremmede fra sig, vrager og forkaster meget af det, som den for 5 Aar siden villig optog eller lod sig henføre af. Dengang mærkede jeg egentlig for det meste ikke synderlig til mig selv under hele Reisen; jeg glædede mig over Alt, fordi det var mig Nyt, og afspeilede villig alle de Qienstande, der kom mig imøde; nu har jeg, som sagt, en heel Deel mere Bryderi med mit »Jeg«, thi enten bliver det borte for mig (men, modsat hiin Tid, føler jeg, at det er borte), naar jeg f. Ex. flere Dage i Rad har været paa Udflugter i Gallerier o.s.v. uden at faae rigtig Tid til at samle mig og tænke mig om; eller det er mig til Besvær f. Ex. i Omgang med Italienerne, som jeg, paa Grund af bemeldte »Jegs« mere bestemte Fordringer, ikke finder nær saa elskværdige som forrige Gang. Dog maa jeg tilføie, at skjøndt der paa denne Maade næsten daglig er slaaet en eller anden Erindring ihjel for mig, og formodentlig endnu flere vente paa at faae deres Banesaar: er det lille Antal af Minder, som overleve Blodbadet, blevne dobbelt herlige og uforgængelige. Altsaa: »der langten Rede kurzer Sinn« er denne: at min Aand egentlig kun føler sig selv ret i et regelmæssigt Arbeide, især en selvstændig Digten eller anden skabende s. 34Virksomhed, og at mit Hierte kun føler sig selv ret i Omgang med dem, der ere mig kiære, og at de derfor begge ofte længes efter Danmark; men at Følelsen af denne Længsel tillige har lært dem begge, hvor de have og skulle søge deres virkelige Liv og Livs Kilde. — Du vil maaskee sige, at den ene af disse Kilder kunde jeg ogsaa finde hernede, i mit Arbeide, og navnlig i Oversættelsen af Dante; men det er netop det Sørgelige, at dette Arbeide slet ikke vil gaae for mig, formodentlig fordi det væsentlig er et Taalmodigheds-Arbeide, der fordrer en jevn, uforstyrret Syslen, hvad der her er saa godt som umuligt. Tyve Gange har jeg taget fat, og tyve Gange har jeg mismodig lagt Pennen ned igjen, uden at kunne fremtvinge den Smule Stemning, som behøves, og disse mislykkede Forsøg have, som Du vel kan tænke, ikke bidraget til at opmuntre mig. Imidlertid bliver jeg ved, og rykker vel efterhaanden langsomt frem, om jeg ogsaa ikke bliver færdig; jeg er dog allerede saa vidt fremme i Purgatoriet, at der kun vil behøves 2 à 3 Maaneders Arbeide i Kiøbenhavn for at jeg kan opfylde min Forpligtelse — og til Kiøbenhavn kommer jeg vistnok før end jeg oprindeligt havde tænkt. — —

Dog — dette kunde vel være nok om mig selv; lidt maa jeg dog i det mindste skrive om Landet, jeg lever i. — Vi have her havt et uafbrudt mildt og solvarmt Efteraar, klar Himmel og saa godt som bestandigt Tørveir. Selv Italienerne kalde det nu inverno straordinario, og mene, at Regntiden maaskee nu, da det er trukket saa langt henpaa Aaret, vil udeblive reent (hvilket in parenthesi kan være meget behageligt for dem, der, som jeg, skulde sidde en Deel af Dagen hiemme.) Luften er endnu saa mild, at jeg skriver dette Brev, ved Middagstid, for aabne Vinduer; Haverne rundtomkring staae fulde af Maanedstroser, og paa Gaderne sælges de rigeste, deiligste Blomsterbouketter for billig Priis. Saae man ikke Akasieløvet gulnes og falde af og Orangerne blive rødere og rødere, skulde man ikke troe, det var December. Maaskee er det denne Vinterens Mildhed, som holder de Reisende tilbage i Nord-Italien; thi hidtil er der kommen forholdsviis meget faa Fremmede til Rom, maaskee neppe 4000 i Løbet af to Maaneder. Muligt, at de ogsaa lade sig afskrække af Veienes Usikkerhed. — — For ikke 14 Dage siden blev Coureren overfaldet i Nærheden af Vitubo (il Corriere er, som Du veed, en regelmæssig Iilpost), Postillonen blev skudt, og de Reisende, blandt hvilke en rig Monsignore, udplyndrede. En fattig piemontesisk Maler, som jeg selv kiender personlig, s. 35mistede ved denne Leilighed 200 Scudi, men Monsignoren — 8000 Scudi. Imidlertid komme de reisende Nordboer alle velbeholdne hertil — kom der blot nogle flere dygtige og i Omgang opbyggelige Mennesker; thi saadanne

savnes høiligen. Jeg deler mine Aftener, saa godt jeg kan, imellem nogle enkelte Landsmænd og Italienerne. Blandt disse sidste maa jeg især nævne Monsignore, Grev Orfei, i hvis Huus jeg er bleven indført, og hvor jeg i Regelen tilbringer hver Løverdag Aften. Han er, hvad man her kalder avvocato generale de' poveri, d.v.s. af Regieringen beskikket Sagfører for alle dødsdømte Forbrydere, en fiin og dannet Mand. Hans lille, stygge, men meget venlige og elskværdige Kone er en bekiendt Digterinde, og de have samlet en Kreds af Prælater og Litterati om sig, som jeg er meget tilfreds med at være bleven indført i og haaber at skulle faae Nytte af i flere Henseender. Indbudet af dem, bivaanede jeg igaar et Møde i Academiet la Arcadia, en Mindefest for den bekiendte, talentfulde Digter Angelo Maria Ricci, der navnlig har skrevet en Mængde smukke og melodieuse lyriske Digte. Ved denne Leilighed blev der da, næst en ret interessant biographisk Tale af en lærd Carmelitermunk, P. Theodoro, produceret en stor Mængde større og mindre, latinske og italienske Digte, Canzoner, Sonetter o.s.v., som Forfatterne selv fremsagde med den for mig udstaaelige, grædende Tone og Maneer, som er traditionel hos Italienerne, som de selv, naar man taler med dem derom, fordømmer, men dog bestandig beholder i deres Declamation. Jeg har denne Gang ret studeret deres Methode, og skal, naar jeg kommer hjem, give dig en Prøve paa den ægte italienske Declamere-Kunst, der er ligesaa fiern fra den virkelige Natur, som mange af de oratoriske svulstige, tanketomme Vers, de nu producere. Det er mig endnu bestandig ubegribeligt (siden jeg taler om Vers), at de samme Mennesker, der synes at beundre en Digter som Dante, og nævne ham med Stolthed og Begeistring, at de samme kunne komme i Ekstase over enhver poetisk Døgnflue, der flyver dem forbi med lidt Farve paa Vingerne. Det giver mig Mistanke om, at Sandsen for det Poetiske her meer end mange andre Steder er noget Overfladisk, der ikke naaer til Bunden eller til «det Skiulte» i Poesien; at den ikke er forskiellig fra den Smag og Sands, som hos os findes hos mange Fruentimmer især, og som hefter sig ved det reent Udvortes, ved Riim, Velklang, enkelte Billeder o.s.v. (hvormed jeg forresten ikke vil benegte, at der ogsaa ofte netop hos Qvinderne s. 36 kan findes en langt dybere og finere poetisk Sands, end hos mange Mænd). Hvad bemeldte Arcadia angaaer, der endnu om Sommeren holder sine Møder i det grønne, i en Have paa Mons Janiculus, da har jeg faaet en General-Indbydelse til at bivaane alle Sammenkomster, og man har viist mig saamegen Artighed, som jeg kan forlange — naturligviis bestandig som »Den, der har oversat Dante paa Tydsk«; thi at der gives et dansk Sprog, søger jeg forgieves at gjøre dem begribeligt. Men — Brevet nærmer sig sin Ende, og jeg vil dog endnu skrive nogle Ord til min Moder, ved Aarets Slutning. Altsaa — levvel, min kiære Fader! Tak for alt Godt i det gamle Aar, for alle kiærlige Tanker og Ord, Du har skienket mig. Gud bevare dig og min Moder endnu længe for —

Christian.

Tak fordi Du i dit Brev har skrevet saa udførligt om den Wegnerske Sag. Vi leve her i en complet Uvidenhed, ere saare hungrige efter Nyt fra Danmark, og kunne ikke mættes med de Smuler der findes i »Augsb. Allgm. Zeitung«. Fortæl endelig mere om dette og Sligt, naar Du næste Gang skriver.